

[Jørgen Junior]

Europas befolkninger en dag får deres fælles rigtige parlament. Det bør i øvrigt efter min opfattelse ligge i Bruxelles.

Hvad angår EFs fælles udenrigspolitik, foregår denne som bekendt ikke i den kommunitære regie, men at samarbejdet på trods heraf har udviklet sig, kan kun siges at være glædeligt. Måden, det har udviklet sig på, er også tilfredsstillende. Indholdet i den fælles udenrigspolitik vidner imidlertid om, at det i alt for høj grad påvirkes af socialister og ligesindede, af hvem Europas befolkning intet godt kan vente.

Fremskridtspartiet ønsker frihed under ansvar. Socialdemokratiets politik er efter min opfattelse til gavn for det modsatte, på mange måder farligere end kommunisternes, fordi visiret holdes lukket. Der kæmpes ikke med åben pande. Socialdemokratisk politik er som et tyranni uden navneskilt, hvilket er mangefold farligere end det, der bærer advarselen på sin åbne pande.

Et eksempel er hykleriet i hetzen mod Sydafrika. Man har i sin egen lejr affundet sig med barbariet i en sådan grad, at man ikke ser det eller lader som om og derfor prøver at aflede opmærksomheden.

Udenrigspolitisk bør Europa derfor ændre signal. Vi skal aftvinge os respekt ved at tale imod undertrykkelse og ufrihed især hos os selv. Vi skal aftvinge os respekt og dermed få styrke ved at lade vor stadig bevarede økonomiske, teknologiske og militære styrke arbejde til gavn for os selv, ikke ved at lege hele verdens julemand, ikke ved at lade Sovjet og COMECON-satellitterne få kæmpekreditter med en forrentning, der er lavere end inflationstakten, ikke ved at lege moralsk forarget politibetjent over for enkelte, udvalgte lande.

Vi skal samarbejde med vore naturlige samarbejdspartnere i den frie del af verden. USA, Japan og Vesteuropa er et kraftcenter, der i et vist samarbejde med Kina kan holde verden fri for yderligere sovjetisk ekspansion og nykolonialisme. Det vil Japan kunne indse. Det vil en fornuftig præsident i USA kunne indse. Det vil medføre, at forholdet til olieproducenterne vil blive mere lige. Det vil medføre, at forholdet til den fattige del af den tredje verden vil være præget af ærlighed og klarhed. Handelsaftaler bør derfor afløse u-landshjælp. Bai-Bangskandalen i

Sverige er et aktuelt og afskrækkende eksempel på u-landshjælp af i dag.

Der vil da atter opstå et frit og positivt alternativ til Sovjet og dets cubanske lejetropper, og det er det, verden har brug for.

Hvis et samlet Europa vil anskue verden omkring sig på denne måde, vil fremskridtspartiet bakke den fælles politik op. Selvrespekten vil stige. Det samfund, der overleveres til vore børn, vil være et godt samfund, der har mulighed for reelt at gøre hele verden til en bedre verden at leve i. Hvis vi udhuler os selv, er vi blot et let offer for den destruktive totalitarisme, hvis fremmeste fortalere er Sovjet.

Fremskridtspartiet vil derfor i EF som i Danmark kæmpe imod bureaukrati, imod lovjungle, imod skatteudplyndring og for den personlige frihed.

Der er mange i de andre EF-lande, der tænker på samme måde, som vi gør. Vor politik har derfor mulighed for at vinde gehør i Europa. I Danmark må vi jo desværre stadig væk konstatere, at vor venten på, at partier som venstre, de konservative, CD og de kristelige skal varetage deres vælgeres interesser og føre en klar antisocialistisk politik, endnu ikke er blevet til andet end en utålmodig stampen på stedet i vinterkulden. Vi venter imidlertid stadig med udstrakt hånd til igangsættelse af det nødvendige samarbejde.

Hvad angår det kommunitære EF-samarbejde, lader dette jo desværre meget tilbage at ønske. Hvad angår landbruget, er det på dette område, fremskridtspartiet ønsker Danmark skal gøre den stærkeste indsats gennem det næste halve år, når vi leder møderne i Bruxelles. Det er det vigtigste område set med danske øjne. Produktionsbalanceproblemet er vigtigt. Her må det tilstræbes, at den frie produktionsmekanisme ikke forstyres unødigt, og selv om der er mange rigtige tanker i landbrugshandlingsprogrammet, skal vi generelt set modarbejde en styring af produktionen, også fordi landbrugsnedlægninger er uhyre farlige, hvis de medfører, at produktionsapparatet bliver så koncentreret, at det kan ødelægges forholdsvis let i en konfliktsituation. Selvforsyning må være et mål i sig selv. Da en u hæmmet produktion til garanterede mindstepriser er en kostbar affære for EFs skatteborgere, må produktionen reguleres gennem pris aftalerne, således at man kommer så nær som muligt til et re-